

[Henry Christensen.]

stende for venstre med vores grundindstilling. Konsekvensen af disse synspunkter er derfor, at jeg ikke finder, der er noget grundlag for nu at give sig til at filosofere over alle mulige andre regeringsdannelser.

Efter de mange debatter, der i øvrigt har været ført i Folketinget i den senere tid, finder jeg ikke anledning til at tage de mange behandlede problemkomplekser op til ny vurdering. Vi ser med tilfredshed resultater som principbeslutningen om den nye socialreform, socialministerens redegørelse for det fremtidige dagpengesystem, de store uddannelsesreformer, de nye fremskridt i byrdefordelingen kommunerne imellem, gennemførelsen af de nye landbrugslove, loven om offentlighed i forvaltningen og adskilligt andet.

Men jeg skal ikke nægte, at man en gang imellem kan undre sig over, at modtagelsen af endog betydelige reformfremskridt sker på en noget besynderlig måde. Når man f. eks. i Studenterbladet for Københavns universitet ser gennemførelsen af forslagene vedrørende den højere uddannelse kommenteret med ringeagtsudtryk, som Folketingets forretningsorden simpelt hen ville hindre gengivet her i det høje ting, så må man nok tage sig til hovedet. Jeg forstår godt, man kan have forskellige meninger om enkeltheder. Men når den nye styrelseslov afløser et århundredgammelt professorvælde med en omfattende studentermedindflydelse, med større studentermedindflydelse end noget andet sted, måske bortset fra Sverige, så mødes en sådan reform kun med kolossale voldsomheder, med ringeagtsudtryk og med krav om omgående mere. Venstre har lagt stor vægt på, at vi fik en moderne styrelseslovgivning, der sikrede de studerende en betydelig medindflydelse, på undervisningsområdet endda 50 pct., og stillede krav om en øget effektivisering af uddannelsen i det hele taget. Det er derfor skuffende kun at møde en negativ holdning i stedet for en vilje til at udnytte det kolossale fremskridt, som uanset debat om enkeltheder faktisk er gennemført.

Det er nok nødvendigt at sige, at der bør også her anlægges et samfundsmæssigt syn, også over for den højere uddannelse. Jeg tror i virkeligheden, at dette dybest set accepteres af flertallet af de studerende, selv

om det er meget svært at få øje på det netop i disse dage.

Der er i disse dage også en anden konflikt, som vi ikke kan lade være med at følge med opmærksomhed og med bekymring. Jeg tænker hermed på konflikten inden for fiskeriet, et af vore vigtige forsyningsmæssige og eksportmæssige områder, en konflikt, som vi heldigvis ikke har kendt til tidligere. Foruden at det er et område med den særlige karakter erhvervmæssigt, som jeg her har nævnet, så er konflikten også bemærkelsesværdig derved, at såvel de selvstændige fiskere som hovedparten af de ansatte, nemlig partsfiskerne, er enige om at være imod konflikten og imod dens genstand. Konflikten oprindelige baggrund er, så vidt vi kan se, en beslutning truffet af 40 medlemmer i den lokale fagforening i Esbjerg. Dette skal ses på baggrund af, at vi har et antal partsfiskere her i landet på omkring 1.500. Det er samtidig klargjort, at af disse har omkring 1.400 klart tilkendegivet deres modstand mod det krav, som de 40 har været med til at etablere konflikten på grundlag af. Jeg tror, der er stor sympati her i landet for både fiskerne og partsfiskerne. Disse må i usædvanlig grad arbejde med livet som indsats i deres erhverv. At der her er brug for et arbejdsfællesskab af en ganske særlig art og på en anden måde end måske alle andre steder, tror jeg forstås i hele det øvrige samfund. Jeg vil derfor gerne udtale ønsket om og opfordre til, at der snarest findes et grundlag, således at denne konflikt, der er til skade for fiskerne og partsfiskerne, kan ophøre, og at det sker på et grundlag, der respekterer den overvejende indstilling, der findes hos begge de to parter i fiskeriet.

Det er gået her, som det er gået gennem næsten alle årene, at det i særlig grad bliver den økonomiske politik, der bliver genstand for diskussion. Jeg skal ikke nu trække hele denne debat op én gang til, men vil dog gerne nævne nogle enkelte hovedsynspunkter.

Venstre ønsker at bruge vore kræfter til, at vi får bragt så god en orden i vor samfundsøkonomi som muligt. Når hr. Per Hækkerup taler om, at der simpelt hen intet positivt er i udviklingen, så er det trods alt en urimelig fortegnelse. Hr. Per Hækkerup ved, at produktionen er steget kraftigt, at eksporten er vokset stærkt, at levestandar-